

D E C I Z I E

20 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Valentina Clevadî
Iurie Bejenaru
Oleg Sternioală
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Tulba Pintilie împotriva Șefului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, Cernat Igor și Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni cu privire la anularea ordinului de sancționare, recalcularea salariului și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni și menținută hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 07 august 2015 prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 29 septembrie 2014, Tulba Pintilie a depus cererea de chemare în judecată împotriva Șefului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, Cernat Igor cu privire la anularea ordinului de sancționare, recalcularea salariului și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că activează în cadrul Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni în funcție de inspector superior al Secției urmărirea plăților a Direcției administrare fiscală.

Menționează reclamantul că prin ordinul nr. P din 13 februarie 2014 a fost sancționat cu avertisment, pentru neexecutarea atribuțiilor de serviciu, însă de fapt motivele sancționării nu sunt clare, întrucât angajatorul nu a indicat care atribuții de serviciu au fost încălcate și nu a prezentat materialele controlului de serviciu.

Afirmă că odată cu emiterea ordinului de sancționare, angajatorul l-a lipsit de premii pentru trimestrele I și II ale anului 2014 în sumă de 4 000 lei.

Astfel, nefiind de acord cu ordinul nr. P din 13 februarie 2014, la 18 februarie 2014, s-a adresat cu o cerere către șeful Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, prin care a solicitat anularea ordinului de sancționare.

Drept urmare, de către angajator i-a fost expediat un răspuns prin care l-a informat că cererea din 18 februarie 2014, a fost primită spre examinare, și a fost inițiată o anchetă de serviciu, însă rezultatul anchetei nu i-a fost comunicat.

Menționează că la 14 iulie 2014, s-a adresat repetat către șeful Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, Ion Prisăcaru cu o cerere, prin care a solicitat informarea sa despre rezultatele anchetei de serviciu, iar prin răspunsul din 30 iulie 2014, pîrîtul i-a comunicat că dînsul nu a fost vizat nici într-o abatere disciplinară, iar în cazul în care nu este de acord cu sancțiunea aplicată, o poate contesta în judecată.

Astfel, la 01 august 2014, a depus acțiune în instanța de judecată împotriva Inspectoratului Fiscal pe raionul Ialoveni cu privire la anularea ordinului de sancționare, însă prin încheierea Judecătoriei Ialoveni nu s-a dat curs cererii de chemare în judecată, fiindu-i acordat un termen de înlăturare a neajunsurilor, și cu toate că în termenul stabilit de instanță neajunsurile au fost înlăturate, prin încheiere Judecătoriei Ialoveni din 16 septembrie 2014 cererea de chemare în judecată, a fost restituită, fiindu-i explicat dreptul de a se adresa repetat în instanța de judecată.

Sușține reclamantul că urmare a acțiunilor pîrîtului a fost intimidat și afectat atît material cît și moral, fiindu-i încălcate drepturile de a-și îndeplini sîrguincios obligațiunile de muncă conform art. 60 alin. (3) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04 iulie 2008.

Solicită anularea ordinului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni nr. P din 13 februarie 2014 „Cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare”, obligarea Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni să efectueze recalcularea plăților salariale, cu achitarea premiilor pentru trimestrele I și II ale anului 2014 în sumă de 4000 lei și repararea prejudiciului moral în mărime 20 000 lei.

Prin hotărîrea Judecătoriei Ialoveni din 24 decembrie 2014 acțiunea a fost admisă parțial, fiind anulat ordinul șefului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, Igor Cernat din 13 februarie 2014 „Cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare”, în rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015 a fost admis apelul declarat de către Igor Cernat, casată hotărîrea primei instanțe și restituită pricina spre rejudecare în primă instanță, în alt complet de judecată.

Prin hotărîrea Judecătoriei Ialoveni din 07 august 2015, acțiunea a fost admisă parțial, fiind anulat ca ilegal ordinul șefului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, Igor Cernat din 13 februarie 2014 cu privire la aplicarea lui Tulba Pintilie, inspector superior al secției urmărirea plăților a Direcției administrare fiscală a sancțiunii disciplinare „avertisment”, aplicată pentru neexecutarea atribuțiilor de serviciu și încasat din contul Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni în beneficiul lui Tulba Pintilie, prejudiciul moral în mărime de 10 000 lei, în rest cerințele au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2015, a fost respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni și menținută hotărîrea primei instanțe.

La 03 februarie 2016, Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie respinsă integral ca neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat că în cadrul examinării cauzei, instanța de apel a interpretat eronat prevederile legislației în vigoare, fapt ce a dus la soluționarea eronată a cauzei.

Astfel, indică că prin pct. 2 al Ordinului 14-P din 13 februarie 2014 Tulba Pintilie a fost informat că sancțiunea disciplinară poate fi contestată conform art. 60

alin.(3) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public care prevede că, actul administrativ de sancționare disciplinară poate fi atacat de către funcționarul public în instanța de contencios administrativ în modul stabilit de lege.

Cît privește achitarea premiilor pentru trimestrele I și II ale anului 2014, cu referire la prevederile art. 11 din Legea privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici nr. 48 din 22 martie 2012 și pct. 4 al. 8 din Hotărîrea Guvernului nr. 331 din 28 mai 2012 privind salarizarea funcționarilor publici, invocă că legislația în vigoare nu prevede obligația șefului Inspectoratului de a acorda premii ci doar dreptul de a acorda premii.

Prin urmare, insistă că solicitarea lui Tulba Pintilie cu privire la obligarea Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni să achite premiile pentru Trimestrul I și Trimestrul II este declarativă, nefiind specificate careva motive de fapt și de drept.

Totodată, cu referire la prevederile art. 14 alin. (1), 16 alin. (1), art. 17 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, susține că termenul de 30 de zile stabilit de art. 17 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ pentru Tulba Pintilie a început a curge din momentul primirii ordinului de sancționare și anume din 13 februarie 2014.

În acest context, indică că actul administrativ contestat de Tulba Pintilie a fost emis la 13 februarie 2014, cererea prealabilă a fost depusă la 18 februarie 2014, respectiv, termenul prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia a fost 18 martie 2014, iar termenul de 30 de zile pentru depunerea cererii de chemare în judecată în instanța de contencios administrativ a expirat la 18 aprilie 2014.

Mai invocă că la 08 august 2014, Tulba Pintilie a depus o nouă cerere prealabilă la organul emitent, iar prin scrisoarea nr. 67-2/2-1117 din 05 septembrie 2014, adusă la cunoștință solicitantului în aceeași zi, cererea prealabilă a fost respinsă.

Insistă că cererea de chemare în judecată este depusă cu mult peste termenul de 30 zile stabilit de normele legale din care motiv urmează a fi respinsă ca fiind depusă tardiv.

Însă, instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de prevederile legale enunțate și au lăsat fără apreciere circumstanțele esențiale pentru soluționarea justă a litigiului.

Mai mult decît atît, indică recurentul că în conformitate cu art. 110 CPC, termenul de procedură este intervalul, stabilit de lege sau de judecată (judecător), în interiorul căruia instanța (judecătorul), participanții la proces și alte persoane legate de activitatea instanței trebuie să îndeplinească anumite acte de procedură ori să încheie un ansamblu de acte.

Sub acest aspect, relevă că și CEDO în jurisprudența sa promovează cu consecvență cu titlu de principiu obligația părților de a se interesa de soarta procesului în situația în care ele a fost înștiințate despre inițierea și desfășurarea acestuia și de a-și proteja drepturile sale de acces la instanță (Van Harn versus Germany, nr.7557/03 din 11 septembrie 2007)

Cu același titlu de principiu invocă că Curtea Europeană, într-o jurisprudență constantă (Hotărîrile CEDO Popov vs Moldova nr.2 din 06.12.2005; Melnic vs Moldova din 14.11.2006) a apreciat ca încălcare a dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 din Convenție, situațiile în care instanțele judecătorești admit

nemotivat prelungirea termenului de depunere către pârți a unui act procedural și redeschiderea procesului după un interval considerabil de timp.

Totodată, cu referire la cerințele reclamantului ce țin de repararea prejudiciului moral, menționează recurentul că acestea sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse pe motiv că prin ordinul contestat, nu au fost încălcate careva drepturi ale salariatului, procedura de aplicare a sancțiuni disciplinare fiind în conformitate cu legislația în vigoare.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei instanței de apel din 10 decembrie 2015 a fost expediată în adresa recurentului la 18 decembrie 2015, fapt confirmat prin copia scrisorii de însoțire (f. d. 172).

Instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 03 februarie 2015 în termen.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei hotărâri noi cu privire la respingerea acțiunii ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

După cum denotă actele cauzei, Tulba Pintilie înaintând acțiunea în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, a solicitat anularea ordinului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni nr. P din 13 februarie 2014 „Cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare”, obligarea Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni să efectueze recalcularea plăților salariale, cu achitarea premiilor pentru trimestrele I și II ale anului 2014 în sumă de 4000 lei și repararea prejudiciului moral în mărime 20 000 lei.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză, prima instanță a ajuns la concluzia temeiniciei parțiale a acțiunii, anulând ca ilegal ordinul șefului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, Igor Cernat din 13 februarie 2014 cu privire la aplicarea lui Tulba Pintilie, inspector superior al secției urmărirea plăților a Direcției administrare fiscală a sancțiunii disciplinare „avertisment”, pentru neexecutarea atribuțiilor de serviciu și încasînd din contul Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni în beneficiul lui Tulba Pintilie, prejudiciul moral în mărime de 10 000 lei, în rest respingînd cerințele ca fiind neîntemeiate.

Judecând apelul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, instanța de apel a considerat necesar de a-l respinge cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Concluzia instanței de apel, în acest sens, a fost condiționată de faptul că în ordinul emis de șeful Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni la 13 februarie 2014, cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare inspectorului superior al secției urmărirea plăților a Direcției administrare fiscală Tulba Pintilie, contrar prevederilor art. 210 alin.(1) Codul muncii, nu au fost indicate temeiurile de fapt ale aplicării sancțiunii disciplinare, care urmau a fi indicate în mod obligatoriu.

Cît privește termenul de înaintare a acțiunii în judecată de către Tulba Pintilie, instanțele au concluzionat că aceasta a fost depusă cu respectarea termenului prevăzut de art. 17 din Legea contenciosului administrativ.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că instanțele greșit au ajuns la concluzia de admitere a acțiunii.

În susținerea opiniei enunțate instanța de recurs reține materialul probator din care rezultă că în cadrul dezbaterilor judiciare, în instanța de apel, cât și prin recursul declarat împotriva hotărîrilor instanțelor ierarhic inferioare, reprezentantul Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni a insistat asupra faptului că acțiunea înaintată de Tulba Pintilie a fost depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Conform art. 271 Cod civil, acțiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripție extinctivă numai la cererea persoanei în a cărei favoare a curs prescripția, depusă până la încheierea dezbaterilor în fond. În apel sau în recurs, prescripția poate fi opusă de îndreptățit numai în cazul în care instanța se pronunță asupra fondului.

După cum atestă actele cauzei Tulba Pintilie, deținând funcția de inspector superior al secției urmărirea plăților a Direcției administrare fiscală, prin prisma Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, are statut de funcționar public, iar conform art. art. 3, 5 al Legii contenciosului administrativ litigiul dat corect a fost examinat în instanța de contencios administrativ.

Astfel, actele cauzei atestă cu certitudine că prin Ordinul „Cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare” emis de șeful Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni la 13 februarie 2014, pentru neexecutarea atribuțiilor de serviciu, inspectorului superior al secției urmărirea plăților a Direcției administrare fiscală, Tulba Pintilie, a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de „avertisment”, în temeiul prevederilor art. 57 lit.j) și art. 58 lit. a) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Nefiind de acord cu sancțiunea aplicată prin ordinul menționat, la 18 februarie 2014 Tulba Pintilie s-a adresat cu o cerere către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, prin care a solicitat anularea ordinului și a sancțiunii aplicate, iar prin răspunsul nr. 26-03-10/155/1932 din 12 martie 2014 Inspectoratul Fiscal Principal de Stat i-a comunicat lui Tulba Pintilie că pe marginea informației din cererea acestuia a fost inițiată o cercetare de serviciu.

La 14 iulie 2014, intimatul a mai depus o cerere Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, prin care a solicitat expedierea în adresa sa a rezultatelor anchetei de serviciu, iar prin răspunsul nr. 26-03-10/513/5753 din 30 iulie 2014, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat i-a comunicat că acesta nu a fost vizat nici într-un caz de abatere disciplinară, informându-l, totodată, că sancțiunea disciplinară poate fi contestată conform art. 60 din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

De asemenea, la 08 august 2014, Tulba Pintilie s-a adresat cu o cerere și către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, prin care a solicitat anularea ordinului de sancționare, care însă a fost lăsată fără soluționare.

Potrivit art. 14 alin. (1) a Legii contenciosului administrativ, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ va solicita, printr-o cerere prealabilă, autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia, în cazul în care legea nu dispune altfel.

Alin. (2) din norma vizată stabilește că în cazul în care organul emitent are un organ ierarhic superior, cererea prealabilă poate fi adresată, la alegerea petiționarului, fie organului emitent, fie organului ierarhic superior dacă legislația nu prevede altfel.

Conform art. 16 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ, acțiunea poate fi înaintată nemijlocit instanței de contencios administrativ în cazurile expres prevăzute de lege și în cazurile în care persoana se consideră vătămată într-un drept al său prin nesoluționarea în termen legal ori prin respingerea cererii prelabile privind recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate.

Conform art. 17 alin. (1) lit. c) și alin. (4) al Legii contenciosului administrativ, cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel. Acest termen curge de la data comunicării actului administrativ. Termenul de 30 de zile specificat la alin. (1) este termen de prescripție.

Iar prevederile art. 60 alin.(3) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, indică expres actul administrativ de sancționare disciplinară poate fi atacat de către funcționarul public în instanța de contencios administrativ în modul stabilit de lege.

În acest context, este cert faptul că Tulba Pintilie urma să conteste actul administrativ în instanța de contencios administrativ în termen de o lună din momentul aducerii la cunoștință a acestuia, care la caz se constată a fi 13 februarie 2014, fapt care nu a fost negat nici de intimat.

Or, cererea de chemare în judecată urma a fi depusă în decurs de 30 de zile de la recepționării primului răspuns al Inspectoratului Fiscal Principal de Stat 26-03-10/155/1932 din 12 martie 2014, în cazul în care nu era mulțumi de răspunsul primit la cererea prealabilă și nu la data de 01 august 2014, în decurs de o lună de când a primit al doilea răspuns la cererea de la Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, astfel fiind omis de către reclamantul-intimat termenul de prescripție prevăzut de art. 17 al Legii contenciosului administrativ.

Nu poate fi reținută ca o justificare a omiterii termenului de adresare în judecată, nici faptul că la 01 august 2014, Tulba Pintilie, a mai depus o cererea de chemare în judecată cu privire la contestarea aceluiași ordin cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare, care însă i-a fost restituită fără examinare.

La acest capitol necesită a fi remarcat că, într-adevăr, prevederile art. 277 Cod civil, statuează că cursul prescripției extinctive se întrerupe: în cazul intentării unei acțiuni în modul stabilit; sau în cazul în care debitorul săvârșește acțiuni din care rezultă că recunoaște datoria. După întreruperea cursului prescripției extinctive, începe să curgă un nou termen. Timpul scurs pînă la întreruperea cursului prescripției extinctive nu se include în noul termen de prescripție extinctivă.

Însă în interpretarea corectă a normelor enunțate este de înțeles că pentru întreruperea termenului de prescripție este necesar ca acțiunea să fie înaintată în instanța de judecată, în modul stabilit de lege. Curgerea termenului de prescripție se întrerupe, în special, prin înaintarea acțiunii în modul stabilit, adică cu aplicarea regulilor de competență generală și jurisdicțională, de formă și conținut al cererii, de achitare a taxei de stat, cât și a altor cerințe, prevăzute de actele normative, încălcarea cărora poate duce la refuz în primirea cererii și restituirea acesteia reclamantului.

Astfel, în primirea cererii reclamantului îi poate fi refuzat în temeiurile, care nu împiedică adresarea repetată, sau acțiunea poate fi restituită reclamantului, ca necorespunzătoare cerințelor. În așa cazuri, termenul de prescripție se întrerupe doar

din ziua, cînd cererea va fi depusă în instanță cu respectarea procedurii stabilite. În cazul îndeplinirii la timp a tuturor cerințelor, conținute în încheierea instanței despre lăsarea cererii fără examinare, cît și în cazul anulării încheierii despre restituirea cererii, ea, în virtutea prescripțiilor Codului de Procedură Civilă se consideră depusă în ziua înaintării inițiale, și anume din ziua aceea se întrerupe curgerea termenului de prescripție. Din ziua înaintării inițiale în judecată se întrerupe curgerea termenului de prescripție în cazul anulării încheierii instanței despre refuzul de a primi cererea, despre refuzul în primirea cererii de eliberare a ordonanței judecătorești, sau refuzul de a elibera ordonanța.

Sub acest aspect, prin aplicarea regulilor de interpretare a normelor enunțate, este evident că curgerea termenului de prescripție se întrerupe cu condiția depunerii acțiunii în modul stabilit. Dacă acțiunea a fost depusă în modul necorespunzător, de exemplu cu încălcarea regulilor de competență, prescripția nu se întrerupe.

Prin urmare, faptul depunerii anterior de către Tulba Pintilie a acțiunii în judecată cu privire la contestarea ordinului nr. 14-P din 13 februarie 2014 emis de Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni nu poate constitui temei de a considera întreruperea cursului prescripției extinctive, deoarece cererea de chemare în judecată a fost depusă fără respectarea prevederilor art. 167 CPC și ulterior restituită pe motivul nelichidării neajunsurilor în termenul stabilit de instanță.

În aceste condiții, fiind cert că, Tulba Pintilie, era ținut să se conformeze prevederilor normative și să conteste actul administrativ în instanța de contencios administrativ în termen de o lună din momentul aducerii la cunoștință a acestuia, sau în decurs de 30 zile de la data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia, care în cauză se constată a fi 18 martie 2014. Pe cînd, cererea de chemare în judecată în cauză a fost depusă de către intimat doar la 29 septembrie 2014, situație ce indică asupra omiterii de către această instanță a termenului de prescripție pentru apărarea dreptului încălcat, iar o atare lipsă de diligență este sancționată de lege prin stingerea elementului de protecție juridică a dreptului pretins lezat.

La caz, urmează de remarcat și dispozițiile art. 17 alin. (5) al Legii contenciosului administrativ, care direct indică că, persoana care, din motive temeinic justificate, a omis termenul de prescripție poate fi repusă în termen în condițiile Codului de procedură civilă.

Iar art. 116 alin. (1) CPC, prevede că persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță.

Este de menționat însă că Tulba Pintilie, contrar prevederilor normelor enunțate, nu a solicitat repunerea în termenul de prescripție.

Conform prevederilor art. 272 alin (1) CC, dreptul la acțiune se naște la data cînd persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

În consecință se atestă incontestabil că Tulba Pintilie a depus cererea de chemare în judecată cu încălcarea prevederilor art. 17 al Legii contenciosului administrativ, respectiv cu omiterea termenului de prescripție.

Totodată, instanța de recurs consideră că odată ce la caz s-a constatat înaintarea acțiunii cu omiterea termenului de prescripție, nu este necesară și abordarea fondului cauzei. Or, atunci cînd instanța de judecată va respinge acțiunea în temeiul unei explicații procedurale, hotărârea nu va conține concluzii ce țin de soluționarea fondului nemijlocit, cu atât mai mult, reieșind din prevederile art. 113 alin. (1) și (2)

CPC, dreptul de a efectua actul de procedură încetează o dată cu expirarea termenului prevăzut de lege ori stabilit de instanța judecătorească (judecător), iar cererile și documentele depuse după expirarea termenului de procedură nu degrevează de îndeplinirea obligației procedurale.

Față de cele ce preced și având în vedere faptul că circumstanțele pricinii au fost stabilite pe deplin de către instanțele judecătorești inferioare, nefiind necesară verificarea suplimentară a cărorva dovezi, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe și de a emite o nouă hotărâre, cu privire la respingerea acțiunii lui Tulba Pintilie împotriva Șefului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, Cernat Igor și Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni cu privire la contestarea actului administrativ, ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

decide:

Se admite recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2015 și hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 07 august 2015, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Tulba Pintilie împotriva Șefului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, Cernat Igor și Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni cu privire la anularea ordinului de sancționare, recalcularea salariului și repararea prejudiciului moral și se emite o nouă hotărâre prin care:

Se respinge acțiunea lui Tulba Pintilie împotriva Șefului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, Cernat Igor și Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni cu privire la anularea ordinului de sancționare, recalcularea salariului și repararea prejudiciului moral ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Valentina Clevadî

Iurie Bejenaru

Oleg Sternioală

Tamara Chișca-Doneva